

ROXY SLOANE

SEAL
MY
FATE

Vertaling Marike Groot en Sander Brink

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 AAHM, Inc / Roxy Sloane

Oorspronkelijke titel: *Seal My Fate*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Omslagontwerp: Roxy Sloane

Omslagbewerking: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © stock.adobe.com; © Getty Images

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 7472 6 (e-book)

NUR 302

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Ik kwam naar Oxford om mijn zus te wreken, maar in
plaats daarvan vond ik een web van leugens.

Eeuwenoude bondgenootschappen. Vermogens gebouwd
op zondes.
Rijkdommen die ze ten koste van alles willen beschermen.

Ik ben degene die hun imperiums kan neerhalen.
Maar kan ik de man van wie ik hou te gronde richten?

De tijd dringt...

Hoofdstuk I

TESSA

‘Waar ben je nou, verdomme,’ mompel ik terwijl ik de donkere tuin afzoek naar mijn telefoon. Afgezien van mijn badjas ben ik naakt, en er wacht een sexy man op me in bed; het laatste wat ik wil is op handen en knieën tussen het terrasmeubilair kruipen.

Terwijl ik op handen en knieën voor hem zou kunnen zitten...

Ik glimlach. Ik kan de verrukte uitdrukking niet van mijn gezicht houden. Het was nogal een stap om bij Saint in te trekken, maar nu al voelt het bij hem aan als thuis. En na alles wat we de afgelopen maanden hebben doorstaan, alle wantrouwen en twijfel, is het een opluchting om eindelijk rustig adem te halen en te weten dat alles eindelijk tot rust is gekomen en –

Plotseling klinkt er een piepend geluid aan het andere eind van de tuin, en dan hoor ik het geritsel van voetstappen. Ik blijf als verlamd staan.

Er is daar iemand.

‘Hallo?’ roep ik terwijl ik kalm probeer te blijven.

Er komt geen antwoord terwijl ik voorzichtig dichterbij kom en in de duisternis tuur. Misschien zit er een dier vast of heeft het er een nest gebouwd of zo...

‘Sst, niet gillen.’

Er klinkt een stem uit de duisternis, zo bekend dat ik zou zwe-
ren dat ik dingen hoor die er niet zijn.

Dat bestaat niet...

Dan stapt de indringer uit de schaduw, en mijn hart staat stil.

‘Nee...’ fluister ik vol ongeloof.

‘Ja. Tessa, ik ben het,’ antwoordt de geestverschijning.

Maar op de een of andere manier is het geen geestverschij-
ning. Het is geen droom. Want de vrouw naar wie ik sta te staren
ken ik al sinds de eerste dag dat ik ademhaalde. Ik zou haar uit
duizenden herkennen, zelfs nu ze hier zo in de schaduw staat,
met een andere haarkleur en angstige ogen, een jaar nadat ik heb
gehuild bij haar begrafenis en voor de laatste keer afscheid van
haar heb genomen.

Niet dood. Niet weg. Hier.

Mijn zus.

‘Wren?’ stamel ik, als aan de grond genageld. Het bloed gonst
in mijn oren en ik heb het gevoel dat ik ga flauwvallen. ‘Hoe?
Hoe is dit mogelijk...’

‘Sst!’ Ze pakt me bij de hand, trekt me de schaduw in en kijkt
met angstige blik naar het huis. ‘Zachtjes praten. We hebben niet
veel tijd.’

‘Maar... ik begrijp het niet...’

Ik staar naar haar, nog steeds niet overtuigd dat dit echt is.
Hoe kan dit echt zijn? ‘Je bent dood,’ zeg ik terwijl ik haar arm
vastgrijp. Ik klamp me aan haar vast, want mijn benen zijn slap.
‘Je bent gestorven, Wren. Je bent het water in gelopen, hebt een
briefje achtergelaten en bent nooit meer teruggekomen. Wat doe
je hier? Hoe kon je –’

‘Ik zei dat je stil moest zijn!’ Wren legt me weer het zwijgen
op. ‘We kunnen hier niet praten,’ zegt ze, terwijl ze zich al van

me losmaakt. ‘Het spijt me, ik weet dat je een hoop te verwerken hebt, maar er is geen tijd om het uit te leggen. Kom morgen naar me toe.’

‘Wat? Wren, nee...’ Ik probeer haar vast te houden, alsof dit een droom is waaruit ik wakker zal worden, maar Wren trekt zich terug.

‘Het spijt me, Tessa, maar je moet me vertrouwen,’ zegt ze terwijl ze weer om zich heen kijkt. Schichtig. Bang zelfs. ‘Morgen om twee uur. Er is een pub in Hackney die The Two Hearts heet. Daar ben ik morgen. Ik zal alles uitleggen, dat zweer ik je.’

Ik staar met open mond naar haar, nog steeds verdoofd van de schok.

‘Maar Tessa, je mag het aan niemand vertellen,’ fluistert Wren dringend. ‘Zelfs niet aan Saint. Voorál niet aan Saint. Beloof het me.’

Ik schud mijn hoofd, sprakeloos. ‘Wren, nee. Dit is krankzinnig. Kom gewoon binnen. Dan kunnen we praten over –’

‘Nee!’ Haar ogen lichten op van paniek. Ze grijpt me bij mijn schouder en staart wanhopig in mijn ogen. ‘Je mag het niet vertellen. Beloof het me! Alsjeblíéft.’

Ik begin te stamelen. Ik heb haar nog nooit zo gezien, zelfs niet toen het heel slecht met haar ging, toen ze zelfdestruïctief was en zichzelf nauwelijks nog in de hand had. Er ligt iets rauws en wilds in haar ogen, als een gekooid dier, bereid om te doen wat er maar nodig is om zichzelf te redden.

‘Vertrouw me, Tessie,’ zegt ze met smekende blik. ‘Om wat we vroeger hadden. Ik zweer het je, ik zal alles uitleggen. Je moet me hier gewoon in vertrouwen. Pinkje zweren?’

Ze houdt haar pink omhoog, zoals we altijd deden toen we nog klein waren. Het was iets wat we deden als zussen, bijzonder en dierbaar, en alleen bedoeld voor de allerbelangrijkste belof-

ten, zoals wanneer ik er met mijn vrienden vandoor wilde gaan naar een rockconcert in de stad, of wanneer Wren per ongeluk een kras had gemaakt in de lak van de oude Honda van onze ouders.

Het lijkt absurd om het hier te doen, in de donkere schaduw van Saints tuin, terwijl mijn zus zojuist uit de dood is opgestaan. Maar het oude gebaar dringt door mijn schok en verwarring heen, en ik kan niet anders dan ook mijn pink ophouden om die om die van haar te haken.

‘Ik beloof het,’ praat ik haar na, nog steeds overdonderd.

‘Mooi.’ Er flitst opluchting over haar gezicht, en dan loopt ze achteruit de schaduw in. ‘Morgen,’ fluistert ze. ‘Dan wordt alles duidelijk.’

En dan smelt ze de duisternis in alsof ze er helemaal nooit is geweest, en ik blijf daar staan, midden in de tuin. Mijn hoofd duizelt van wel duizend vragen terwijl ik het onmogelijke probeer te verwerken.

Ze is terug. Wren leeft nog. Alsof mijn gebeden allemaal zijn verhoord. Het hele jaar ben ik geïmpulseerd door schuldgevoel, gekweld door verdriet; ik had er alles voor over gehad om mijn zus terug te krijgen...

En nu heb ik haar terug.

Waarom is ze dan zo bang? Waarvoor – of voor wie – heeft ze zich al die tijd verstopt?

Wat is er in godsnaam aan de hand?

Hoofdstuk 2

TESSA

Ik lig de hele nacht wakker, zonder ook maar een seconde te slapen. Het duizelt me allemaal nog steeds, en mijn emoties kaatsen wel duizend keer van blijdschap naar boosheid en weer terug.

Wat is er met je gebeurd, Wren? Wat heb je ons in hemelsnaam allemaal aangedaan?

Zodra de zon buiten opkomt laat ik me uit bed glijden en ik sluip naar de badkamer, maar zelfs de hevige schok van een ijskoude douche kan me niet uit mijn verwarde toestand halen. Wren heeft zich voor me verborgen gehouden. Ze heeft gelogen. We hebben om haar gerouwd, wij allemaal, mam en pap en... Mijn god, weten zij het? Hoe kon ze hun dit aandoen? Waarom zou ze ons allemaal zo kwellen terwijl ze al die tijd gewoon nog in leven was?

Terwijl ik al die tijd heb geprobeerd haar dood te wreken?

‘Goeiemorgen, schatje,’ begroet Saint me als ik de slaapkamer weer binnenkom. Hij ligt languit in bed en kijkt naar me. Zijn donkere haar zit door de war en zijn volle lippen zijn opgekruld tot een grijns. Als hij me ziet, nog nat van de douche en met alleen maar een handdoek om me heen, wordt zijn glimlach nog

breder. 'Jezus, als ik had geweten hoe het zou zijn om met jou samen te wonen, had ik het eeuwen geleden al gedaan.'

Ik weet een flauwe glimlach op te brengen. 'Eeuwen geleden kende je me nog niet,' verbeter ik hem luchtig. 'En als je me meteen op de eerste de beste dag dat we elkaar leerden kennen had gevraagd om met je te gaan samenwonen, zou dat ook niet echt best zijn geweest. We lopen toch al behoorlijk hard van stapel.'

Saint kijkt me onderzoekend aan, alsof hij mijn stemming intuïtief aanvoelt. 'Je hebt je toch niet bedacht, hoop ik?'

'Nee,' zeg ik meteen terwijl ik naar het bed loop. Ik buig me over hem heen en druk een kus op zijn lippen. 'Nee, ik ben blij dat ik hier ben.'

Of dat was ik tenminste, tot aan het moment, gisteravond, dat Wren mijn leven helemaal op zijn kop zette.

'Mooi zo.' Saint grijnst loom naar me en steekt zijn hand uit om mijn vochtige huid te strelen. 'Want ik ga niet nog meer dozen voor je sjouwen, liefje. Dus het ziet er naar uit dat je hier met me opgescheept zit.'

'Wat voor dozen?' plaag ik. 'Ik had niet meer dan twee koffers, toevallig. Ik heb niet zoveel bezittingen.'

'Nu niet meer.' Saint trekt me plotseling op zijn schoot en slaat zijn armen om me heen. 'Nu heb je mij,' belooft hij. Zijn mond broemt tegen het gevoelige plekje vlak boven mijn sleutelbeen. 'Je hebt me helemaal.'

Hij trekt mijn handdoek los en laat zijn handen al over mijn rondingen glijden terwijl zijn mond die van mij opeist in een langzame, verhitte kus. Mijn lichaam reageert ogenblikkelijk op hem, zoals altijd, maar mijn gedachten zijn duizend kilometer hiervandaan, nog steeds gericht op Wrens cryptische opmerkingen.

'Je mag het aan niemand vertellen... Vooral niet aan Saint.'

Wat bedoelt ze? Waarom mag niemand weten dat ze eigenlijk in leven is?

Hoe kan ik dit voor hem verborgen houden?

Gelukkig begint zijn telefoon luid te zoemen op het nachtkastje, waardoor ons liefdesspel wordt onderbroken. 'Neem maar op!' roep ik, terwijl ik uit zijn omhelzing glip.

Saint lacht bedroefd terwijl hij op het scherm kijkt. 'Het is voor werk. Wacht even,' zegt hij, terwijl hij opneemt. Ik loop snel naar de enorme inloopkast en trek een goede spijkerbroek en een blouse aan. Tegen de tijd dat ik er weer uit kom, is hij net aan het afronden.

'...kom er zo aan.'

'Ashford-noodgeval?' vraag ik luchtig terwijl hij uit bed stapt en zich uitrekt. Zelfs in mijn gespannen toestand bewonder ik onwillekeurig de aanblik van zijn lichaam, slank en krachtig, alsof hij een van de mooiste meesterwerken van Rodin is, en in staat me telkens weer naar de hoogste toppen van genot te brengen.

'Het is tegenwoordig een en al noodgeval,' antwoordt Saint terwijl hij speels met zijn ogen rolt. Hij trekt me naar zich toe voor nog een snelle kus, voordat hij zelf ook wat kleren pakt. 'Alle hens aan dek,' vertelt hij terwijl hij zich aankleedt. 'Het schijnt dat de peer review-resultaten van de proeven met het Alzheimer-middel binnen enkele dagen gepubliceerd zullen worden. En onze bronnen bij de beoordelingscommissie zeggen dat het goed nieuws is.'

'Dat is geweldig,' zeg ik, knipperend met mijn ogen. Wren werkte aan een vroege versie van de geneesmiddelen tests, en ik weet dat Saints familiebedrijf, Ashford Pharmaceuticals, alles had ingezet op het succes ervan.

'Geweldig? Het zal de moderne geneeskunde voorgoed veran-

deren,' zegt Saint vol vuur. 'Ik bedoel, niet alleen voor de miljoenen gezinnen die niet hoeven toekijken hoe hun geliefden hun langzaam ontglippen, maar het gaat nog verder. De wegen die het zal bereiden voor de behandeling van andere neurologische ziekten...' Hij ziet er enthousiast uit. 'Weet je, ik heb me al die tijd zo hard verzet tegen de nalatenschap van mijn familie, heb al die tijd geweigerd de plichtsgetrouwe zoon en erfgenaam te zijn, maar nu... Nu ben ik er trots op dat Ashford zo'n verschil zou kunnen maken. Dat het echt iets goeds kan doen. En natuurlijk dat het een dikke vette winst zal maken, zoals mijn vader ongetwijfeld zal benadrukken,' voegt hij er met een wrange glimlach aan toe.

'Dat gedeelte mag je nooit vergeten,' beaamt ik. Het is fantastisch nieuws, en ik zou willen dat ik er meer voor hem kon zijn om het met hem te vieren, maar ik ben al zenuwachtig op de klok aan het kijken en aan het aftellen naar mijn ontmoeting met Wren.

'Heb je zin om samen te gaan lunchen?' vraagt hij. 'Ik denk dat ik wel lang genoeg weg kan sluipen om met jou te proosten.'

'Ik, eh...' Ik pijnig mijn hersens om een smoes te bedenken, nog steeds afgeleid.

Saint heeft het in de gaten. Hij doet een stap dichterbij naar me toe en legt teder een hand om mijn wang terwijl hij me onderzoekend aankijkt. 'Is alles goed met je?' vraagt hij bezorgd. 'Je bent nogal stil sinds het feestje gisteravond. Het was toch niet te overweldigend, hoop ik? Ze waren allemaal maar een beetje aan het plagen, hoor, zoals ze praatten over het saaie gezinsleven,' zegt hij. 'Ik beloof je, het zal geen moment saai zijn als wij samenwonen.'

Ik forceer snel een lach. 'Dat weet ik. Niks aan de hand,' lieg ik, terwijl ik wegkijk. 'Er zijn gewoon veel grote veranderingen

in mijn leven geweest de afgelopen tijd, en ik ben nog steeds bezig het allemaal bij te benen. Ik heb mijn studie in Oxford afgebroken, ben hier bij jou ingetrokken, ben fulltime bij de Ambrose Foundation gaan werken...'

'En je hebt je streven om Wren te wreken opgegeven,' maakt Saint zachtjes mijn zin af.

Ik knik schokkerig. Nu voel ik me nog schuldiger dat ik dit voor hem verborgen houd. De hele reden waarom Wren in een neerwaartse spiraal terecht kwam, de hele reden waarom ik dacht dat ze zelfmoord pleegde, was vanwege een brute, gestoorde aanval die vorig jaar in Oxford plaatsvond. Ik zwoer dat ik erachter zou komen wie daarvoor verantwoordelijk was, en Saint heeft me altijd gesteund in mijn zoektocht naar de belager van Wren. Hij heeft alles op het spel gezet om onderzoek te doen naar zijn vrienden en me te helpen gerechtigheid op te eisen voor haar dood.

En nu is ze niet dood... Met heel mijn hart wil ik het hem vertellen.

Maar ik heb het haar beloofd. Met pinkje zweren.

En tot ik weet wat er aan de hand is, hoe deze onmogelijke situatie tot stand is gekomen, moet ik haar trouw zijn, zelfs al vreet het vanbinnen aan me.

'Ik ben binnenkort wel gewend,' zeg ik opgewekt tegen Saint, en hij is blijkbaar gerustgesteld door mijn toneelstukje, want hij glimlacht en laat me los.

'Wat vind je ervan om dit weekend te gaan shoppen?' stelt hij voor terwijl hij zijn overhemd dichtknoopt. 'Dan kunnen we samen wat meubels en andere spullen voor dit huis kopen.'

Ik frons. 'Maar het is al ingericht,' zeg ik terwijl ik om me heen kijk. Saints tot woning verbouwde koetshuis in Kensington is het toppunt van ingehouden luxe, vol kunstzinnige vintage stukken en prachtige stoffen.

‘Ik wil dat je je thuis voelt,’ zegt hij naar me glimlachend. ‘Als-
of het óns huis is, niet alleen dat van mij.’

‘Zelfs als ik de woonkamer zuurstokroze wil verven, en je ge-
liefde platenspeler wil vervangen door een flipperkast?’ zeg ik
plagend, geroerd door zijn vastberadenheid om me echt welkom
te heten in zijn leven. Saint was heel lang een wilde, roekeloze
playboy, en ik wil wedden dat hij nog nooit van zijn leven over de
inrichtingsvoorkeuren van een vrouw heeft nagedacht.

Hij begint te lachen. ‘Wat je maar wilt, lieverd. Een kippen-
ren in de achtertuin. Een seksschommel in de bibliotheek. Trou-
wens, nu ik erover nadenk, klinkt dat wel als iets wat we moeten
hebben...’ voegt hij er met een broeierige blik aan toe, en ik moet
onwillekeurig glimlachen.

‘Ik hou van jou,’ zeg ik zacht, hoewel het schuldgevoel zich
roert in mijn buik.

‘Mooi zo,’ zegt Saint met een speelse grijns.

Ik begin te lachen. ‘Zijn we misschien een beetje arrogant?’ Ik
sla hem zachtjes op zijn arm en hij trekt me in zijn armen.

‘Dankbaar. Heel, heel dankbaar...’ Saint kust me langzaam,
tot mijn benen van pudding zijn en mijn hart snel bonst. ‘En ik
ben van plan je vanavond te laten zien hoe dankbaar precies,’
voegt hij er zacht en schor aan toe. ‘Hint: die zijden stropdassen
die ik absoluut weiger te dragen op mijn werk, komen er ook in
voor. Want ik denk dat ze jou veel beter zouden staan, vastge-
bonden en uitgespreid op dat bed als een braaf meisje, terwijl ik
ervoor zorg dat dat strakke kutje zich samentrekt tot je God ziet.’

Ik neem met een laatste ademloze kus afscheid van Saint als hij
naar kantoor vertrekt, en dan kijk ik met een rusteloos gevoel
het huis rond. Ik heb nog uren de tijd voor ik met Wren heb af-
gesproken, en ik weet dat ik gek word als ik hier opgesloten blijf

zitten met al mijn vragen, dus pak ik mijn jas en mijn laptop, en neem de metro naar Shoreditch, waar het hoofdkantoor van de Ambrose Foundation is gevestigd.

‘Tessa, goed je te zien,’ begroet Priya, mijn bazin op de afdeling fondsenwerving, me met een glimlach als ik het omgebouwde pakhuis binnenstap, dat gonst van de energie en het geroezemoes. ‘En ik heb gehoord dat we je veel vaker gaan zien.’

Ik knik. Ik werkte parttime, meestal vanuit huis terwijl ik mijn studie in Oxford erbij probeerde te doen, maar nu ik fulltime bij Saint in Londen woon, was het plan om ook fulltime medewerker te worden. ‘Ik hoop dat dat oké is.’

‘Natuurlijk!’ Priya glimlacht vriendelijk. ‘Je influencercampagne begint echt goede vorm aan te nemen. We hebben er allemaal zo’n zin in om hem komend jaar te lanceren. En ik heb nog een aantal andere projecten waar ik jouw input voor kan gebruiken. Ik sta op het punt om mee te doen aan een telefoonvergadering, maar wat vind je ervan als ik later langskom in je kamer om het te bespreken?’

‘Misschien dat jouw kamer beter zou werken,’ antwoord ik. ‘Die van mij is een beetje hectisch.’ Ik gebaar met mijn hoofd naar het bureau in de kantoortuin waar ik werk. Behalve vandaag, want er zit iemand anders. Ik blijf even stil.

‘O, heeft Hugh het je niet verteld?’ lacht Priya. ‘Je hebt nu je eigen kamer.’

‘Echt waar?’ zeg ik terwijl ik van enthousiasme naar lucht hap.

‘Deze kant op.’ Priya neemt me mee naar een koele, heerlijke kamer op de eerste verdieping, met daarin een bureau en planten in potten, en met een raam dat uitkijkt op de drukke straat eronder. ‘Vik brengt de komende maanden door in Islamabad, waar hij toezicht houdt op onze educatieve programma’s daar,’ legt ze uit. ‘Dus deze is helemaal van jou. Op één voorwaarde: dat je de planten in leven houdt,’ voegt ze er met een grijns aan toe.

‘Natuurlijk!’ zeg ik stralend terwijl ik om me heen kijk. ‘Dank je wel, dit is geweldig.’

Priya kijkt op haar horloge. ‘Ik zoek je later op,’ zegt ze, en dan haast ze zich weg en laat mij achter in de geweldige, afgezonderde ruimte. Er staat een comfortabele bank in de hoek, er hangt kleurige kunst aan de muren, plus foto’s van allerlei personeelsleden van de Ambrose Foundation die over de hele wereld aan hun projecten werken. Ik glimlach, blij om deel uit te maken van het team, en hopelijk ook bij te dragen aan onze impact.

Ik maak het me gemakkelijk met mijn laptop, vastbesloten om te focussen en wat werk gedaan te krijgen.

Maar die focus duurt maar vijf minuten. Wat ik ook doe, mijn gedachten blijven terugkeren naar Wren.

Hoe is het toch mogelijk?

In de eerste dagen na haar verdwijning hielden mijn, eh... ónze ouders en ik ons vast aan de uitzichtloze hoop dat ze misschien nog leefde. Ze had een briefje achtergelaten, dat was gevonden bij haar handtas en haar schoenen op het strand, samen met een leeg pillenpotje. Maar zelfs toen de kustwacht de wateren in de buurt had doorzocht, was er geen lijk gevonden.

Ze kon het toch vast op de een of andere manier hebben overleefd?

Maar naarmate de dagen in weken veranderden, vervaagde onze hoop. Niemand had van haar gehoord of haar gezien, niet één aanwijzing die erop duidde dat ze levend van dat strand was gekomen. Ze was al eerder in de war en suïcidaal geweest, en het was duidelijk dat de politie dacht dat ze weer een zelfmoordpoging had gedaan, en deze keer met succes. Ze bliezen de zoektocht af, sloten het dossier, en al snel accepteerden we allemaal de hartverscheurende waarheid.

Ze was dood.

En nu zit ik hier en probeer ik iets zinnigs te ontdekken aan deze nieuwe werkelijkheid, de werkelijkheid waarin Wren al die tijd nog in leven was. Hield ze zich schuil? Hoe had ze zo grondig kunnen verdwijnen? Waarom zou ze zo lang wegblijven?

Wat had haar überhaupt tot zo'n drastische daad aangezet?

Hoe vaak ik mijn gedachten er ook over laat gaan, ik begrijp maar niet waarom, en ook niet waarom ze gisteravond plotseling in Saints tuin was verschenen en zich na al die tijd aan me had laten zien. Ze was bang. Zat ze in de problemen, op wat voor manier dan ook? Maar waarom deed ze zo geheimzinnig, waarom die vermomming? En als klap op de vuurpijl de eis dat ik haar terugkeer geheim zou houden en nog wel met name voor Saint?

Ik huiver als er een koude rilling over mijn rug gaat. De Wren die ik kende zou haar familie nooit zo'n traumatische beproeving hebben laten doormaken, dus blijkbaar ken ik Wren niet half zo goed als ik dacht.

Wat wil ze van me?

'Klop, klop.' Er wordt op mijn deur geklopt, en dan komt Hugh binnen. 'Ben je al een beetje gesetteld op je nieuwe plek?'

'Zeker!' roep ik luidkeels uit, terwijl ik de gedachten aan Wren van me af probeer te zetten. 'Ik vind het te gek hier. Maar weet je zeker dat iemand anders dit kantoor niet moet krijgen? Iemand die belangrijker is dan ik?'

Hugh grinnikt. 'Geloof me, zoals die influencercampagne van jou zich ontwikkelt, ben jij de vip hier.'

'Niet doen,' zeg ik, terwijl ik blozend met mijn ogen rol, maar hij houdt voet bij stuk.

'Nee, echt. Priya heeft me het plan voor de lancering laten zien, en een paar namen die je hebt weten te strikken om deel te nemen. Het is heel indrukwekkend allemaal,' zegt hij. 'Ik weet natuurlijk niet wie LadyJaneLocks of BeastMode in vredesnaam

is, maar ik heb me laten vertellen dat ze aardig beroemd zijn bij het jongere publiek.'

Ik glimlach en ontspan me. Het is veel makkelijker om met Hugh te kletsen nu ik hem heb geschrapt van de lijst van verdachten die achter de aanval op Wren zouden kunnen zitten. Hij was dat weekend veilig in Stockholm, waar hij een TED-talk gaf, dus ik hoef geen pantser meer op te houden of hem met argwaan te bekijken.

'LadyJane is een haarinfluencer,' leg ik uit. 'Ze heeft twee miljoen volgers op Instagram en TikTok. En BeastMode is een gamer, die is heel groot op Twitch. Ik zag dat hij een heleboel had gepost over zijn hond, dus het leek me dat hij mooi bij een van de dierenbeschermingscampagnes zou passen.'

'Twitch, Beasts... Voel jij je weleens vroeg oud?' vraagt Hugh met een grijns.

Ik begin te lachen. 'Voortdurend. Die influencers zijn nog tieners en ze hebben een groter bereik dan de meeste grote sportsterren, of Beyoncé.' Ik stop even. 'Nou ja, niet groter dan Beyoncé.'

'En aangezien we haar niet kunnen contracteren om de Foundationprojecten te promoten, zou ik zeggen dat jij het prima doet met deze lijst,' zegt Hugh. 'Koffie?'

'Lekker.'

We lopen rustig naar beneden, naar het keukentje, terwijl we praten over een aantal aankomende projecten van de Foundation. 'Ik sta te popelen om uit te breiden,' vertrouwt Hugh me toe terwijl hij het dure espressoapparaat aanzet zodat het begint te zoemen. 'En niet alleen qua schaal, maar ook qua soort projecten die we steunen. Het klinkt misschien ongepast, maar het is makkelijker om mensen te laten doneren voor uitgehongerde weeskinderen in een of ander ver land dan om ze aandacht te

laten schenken aan problemen hier in eigen land. Ik hoop dat we de komende jaren kunnen focussen op problemen hier in Engeland: ontwenningstrajecten voor drugsverslaafden, voedselbanken, de minder sexy goede doelen.'

'En wat vindt je vader daarvan?' vraag ik voordat ik me kan inhouden. Hughs vaders, Lionel Ambrose, is in de running om de volgende premier van Groot-Brittannië te worden en lijkt de kiezers in zijn zak te hebben, als je de peilingen mag geloven. 'Ik bedoel alleen maar dat hij ervan houdt om een rooskleuriger beeld van het land te schetsen, dat is alles. Tenminste, te oordelen naar zijn campagnetoespraken.'

Ik herinner me dat ik hem tegenkwam op het Ashford Pharma-evenement en zag hoe hij de zaal charmeerde en naar zijn hand zette, met de uitstraling van een door en door betrouwbare politicus.

Hugh glimlacht wrang. 'Mijn vader en ik hebben heel verschillende prioriteiten,' antwoordt hij. Hij lijkt gelukkig niet bedigd door mijn opmerking. 'Maar in één opzicht lijken we op elkaar: we hebben een visie voor de toekomst. Voor dit land. Die missie is het enige wat ertoe doet.'

Ik knipper met mijn ogen, verrast door zijn barse toon. Dan grijnst hij plotseling. 'En als BeastMode en LadyJane dat kunnen laten gebeuren, dan zeg ik: ik ga ervoor,' zegt hij. 'Zelfs als ze me daardoor zo ongeveer honderd jaar oud laten voelen.'

Ik lach en ik ontspan me weer. 'Ik zal een van de stagiairs een spiekbriefje voor je laten maken,' stel ik voor. 'Zodat je je GoJo niet door elkaar haalt met je GoPro.'

'Doe dat maar.' Hugh laat de espresso doorlopen en voegt er dan vakkundig opgeschuimde melk in een krul aan toe. 'En voilà. Als dit allemaal mislukt kan ik altijd nog naar Rome vluchten en barista worden,' voegt hij er met een grijns aan toe.

‘Ik ben onder de indruk.’ Ik neem een slokje. ‘Wauw, dit is echt lekker.’

‘Annabelle smeeke me om het personeel te trainen voor haar huwelijksontbijt,’ zegt Hugh met een geamuseerde blik. ‘Het schijnt dat ze haar en Max’ initialen in het schuim in elk kopje wil laten vormen.’

Ik begin te lachen. ‘Dat klinkt wel als Annabelle.’

‘Heb je het programma gekregen?’

‘Programma?’

‘Voor de huwelijksevenementen. Ze beginnen volgende week, weet je, en het is tot op de minuut ingepland.’ Hugh kijkt zogenoemd serieus. ‘Volgens mij heeft ze zelfs de plaspauzes erin opgenomen.’

‘Ik zal het moeten navragen bij Saint,’ zeg ik geamuseerd. Dan ben ik even stil. ‘Je denkt toch niet dat Annabelle het echt meende toen ze zei dat ik een bruidsmisje zou zijn?’

Hugh gniffelt. ‘Dat meende ze niet alleen, ik wil er honderd pond onder verwedden dat ze de bruidsmisjesjurk al laat vermaken en dat ze een gepersonaliseerde bloemenkrans voor je aan het maken is. Of liever gezegd een van haar arme hulpjes.’

‘O, lieve help,’ lach ik. ‘Is het niet een beetje raar dat ik deel uitmaak van de bruiloft? Ik heb jullie allemaal nog maar net ontmoet!’

‘Maar je maakt nu toch deel uit van de familie?’ vraagt hij. ‘Ik bedoel, Saint is als een broer voor ons, en als hij gelukkig is... zijn wij dat ook.’

Ik glimlach terug, geroerd. ‘Hij mag ook wel gelukkig zijn,’ zeg ik schor, en dan besef ik dat dat vnziger overkwam dan ik bedoelde. ‘Ik bedoel gewoon, nu alles zo goed gaat bij Ashford,’ voeg ik er snel aan toe, en Hugh lacht.

‘Ja, daar heb ik wat over horen fluisteren. Daar ben ik blij om.

Veel mensen hebben er groot belang bij dat het goed gaat met het fortuin van Ashford Pharma... inclusief de Foundation hier.'

'Hoe bedoel je?' vraag ik niet-begrijpend.

'Onze bekostiging is geïnvesteerd in de markten,' legt Hugh uit. 'Ik hou de details niet bij, maar aangezien het allemaal is opgezet voordat ik de teugels in handen kreeg... gok ik dat er een flinke som geld is vastgezet in Ashford-aandelen. Mijn vader houdt ervan om een oogje op zijn vrienden te houden, en nog meer op hun winsten.'

'O.' Ik knipper met mijn ogen, want ik weet niet zo goed hoe ik dat moet verwerken. Weer een voorbeeld van hoe de lotsbestemmingen van al die machtige families met elkaar verstrengeld zijn. Maar voordat ik echt kan reageren, begint mijn telefoon te zoemen door een alarm. Het is al halftwee. Ik moet naar mijn afspraak met Wren!

'Spannende date?' vraagt Hugh terwijl ik snel mijn koffiekopje afspoel in de gootsteen.

'Ik heb een afspraak met een andere influencer,' lieg ik vlug. 'Ik weet alleen niet of die er wel goed bij past, dus ik dacht dat ik het beste eerst een een-op-eengesprekje kon hebben om de vibe te checken voor ik er iets over vertelde.'

'Goed bezig,' zegt Hugh grijnzend. 'Laat het me weten als het iets wordt. We duimen voor je.'

Ik ga snel terug naar mijn kantoor om mijn spullen te pakken, en dan naar buiten. Shoreditch is aan de oostkant van Londen, ongeveer twintig minuten lopen van het adres dat Wren me had gegeven, en ik loop flink door, terwijl ik met elke stap meer gespannen word.

Waarom dat hele spionagegebeuren? Had ze het me niet gewoon gisteravond kunnen vertellen? Ze was gespannen. Báng.